

For en gang skyld af Frida Ravnø

Min vejrtrækning er overfladisk. Min krop stivner, jeg føler, jeg falder. Falder, så lang jeg er og hundrede kilometer længere. For bare en time siden havde jeg hele livet foran mig, og nu er det slut. Jeg skal dø. Jeg skal dø som ung, og folk har ingen anelse om, hvem jeg er. Ved tanken falder en tung tåre. Og en til ... Jeg synker ned i puden, der omslutter mit hoved som et stykke vådt klamt klæde. Varmen i mit bryst overrumpler mig, og jeg lader mig falde ned på gulvet, overgiver mig til den tyngende følelse og lader mig falde ned på mit kokostæppe. Det kradser.

Rummet er dekoreret med ligegyldige plakater. Væggene under er klinisk hvide. Plakaterne handler alle om ung kærlighed. Kys, knus og en tilsyneladende uendelig fremtid. Mit værelse. Min base. Er fremmed. Hvis alt havde været anderledes, kunne jeg lige netop nu have siddet med en af mine stupide veninder, der ville fortælle mig om sin seneste scoring eller om sine åndssvage forældre. Vi ville sidde og grine og kigge hinanden i øjnene, og hele vores verden ville dreje rundt om læbestift, hårspray, realityprogrammer og dumme lektier, som alligevel aldrig ville blive lavet.

På det seneste har jeg grebet mig selv i at sidde foran spejlet og have ondt af mig selv. Bare siddet foran sandhedens kasse, kigget ind, mens jeg forventede, at der ville ske noget fantastisk lige foran mine øjne. Hvis jeg bare havde vidst, hvad jeg ville gå igennem. Hvor meget smerte jeg skulle udholde. Den brændende fornemmelse der har ædt mig op. Hvorfor kunne jeg ikke bare have værdsat, når min far kom gående i hans uhyggeligt smagløse sko og forsøgte at spille cool? Eller når min mor tog min ranglede hånd i sin og fortalte mig, det hele nok skulle gå, mens hendes fyldige læber kyssede min glohede pande.

Hvad med alle mine drømme? Hvad med mig? Skal jeg være hende, ingen når at kende, men som bliver kendt som hende, der døde fra det hele. Ja, Jeg kan lige forestille mig det. Kraftige mænd der sidder nede, på den lokale lille bar på hjørnet og griner af min svaghed, og som i samme øjeblik min far kommer til syne, vil ændre deres samtale, som var det et stikord i en drejebog. For man skal jo have respekt for de pårørende. Men ikke de døde. Nej, vi ligger jo bare i jorden. Vi er den formuldende jord.

Vi døde er ligegyldige. Hvorfor? Jeg har klaret mig godt i skolen. Fået topkarakter i de fleste fag. Jeg har venner, der støtter mig. Familie, der elsker mig. Hvorfor er jeg ikke god nok til livet? Er det, fordi jeg ikke lytter til den rigtige musik? Er det, fordi min mor spiste for mange guldkarameller, da hun var gravid? Er det, fordi jeg ikke ved, hvem jeg er?

Livet, jeg har forberedt mig på i 16 år, er åbenbart en upser.

Snottet løber ned ad alle mine møbler og får alle mine afrevne hår i kokostæppet til at glinse. Som om de stadig er i live.

Og hvad med mine forældre? De må skamme sig. De kan ikke engang kigge mig i øjnene. Jeg har set, hvordan de undgår mit blik, konsekvent kigger væk og forholder sig tavse. Jeg er en skuffelse. Et stenskred. Noget midlertidigt. Noget, som de vil pakke væk og aldrig snakke om. Jeg, som skulle forsørge dem, når de blev gamle og slidte. Jeg, som skulle være generationens stærke kvindelige forbillede. Ikke hende, som snart skal ligge på kirkegården og kun modtage blomster og ingen kys og få pudset sin matte gravsten af granit.

Jeg har en lillebror, men jeg føler mig som et enebarn. Han er ikke så gammel og fatter ikke et klap. Han lå i min seng i går aftes. Jeg holdt om ham og fortalte ham eventyr. Om lyshårede prinsesser og muskuløse prinser. Han klemte sig ind til min magre krop, og han lod sine fingre æ mit kraveben. Han er så barnlig og uskyldig, så levende. Jeg håber virkelig, at han ikke går mod samme skæbne som mig. Han skal kigge frem. Få sig en uddannelse. Finde sig en kæreste at holde af og værne om. Sin egen familie. Alt det, jeg aldrig kommer til. Jeg har kun mørket og et trælåg at se frem til. Hans vej er lys og lang. Og han ved det ikke engang.

Mine forældre sidder nedenunder og spiser frokost. Som sædvanlig. Mad klamrer sig til min hals og gør mig stum. På det seneste har jeg ikke fået meget vådt eller tørt. Deres tavse sætninger og deres stive bestik, der konstant klirrer mod tallerknerne, gør mig mæt. Hvis jeg ikke snart var en kistes muld, ville jeg gå ned og bede dem om at holde deres hænder i ro. De ville rulle øjne af mig. Et vandrende skelet. Mine knogler splintrer under min stolte skal, min rustning, som ingen kan trænge igennem.

Senere på eftermiddagen ligger min lillebror og griner. Min krop får taget sig sammen til at gå ind på hans værelse. Han ligger i sin seng. Jeg fortrækker mit ansigt i noget, der på afstand kan ligne et smil.

”Når du skal i himlen, så hils dragerne fra mig.” Hans stemme lyder let og ubesværet. Han og mor har læst Nangijala. Hendes stemme var rusten og klangløs. Ligesom når man prøver at synge med i kirken.

”Hvad vil du have, jeg skal sige til dem?”

Hans fødder hopper, og hans små tæer danner silhuetter på gulvet. ”Sig, at jeg glæder mig til at spise deres kirsebær. Sig, at jeg vil have en hvid hest med brune tøjler.” Han virker så glad, nærmest som om han venter på selv at komme af sted.

”Hvorfor vil du til Nangijala?”

Hans ansigt lyser op, i et splitsekund siger hans udtryk alt.

Pludselig ser jeg den varme sommer i hans hår. Jeg ser dalende sne i hans klare blå øjne. Jeg kan dufte anemonerne i haven og smage de friske, søde moreller på hans læber.

”Jeg vil lege med hestene og kæle med katten. Jeg vil slå smut på den klare sø og synge og danse hele natten,” siger han. Hans lille, atletiske krop spjætter blidt af begejstring. Den omfavner mit kapelmørke humør. Han er solen i den evige solformørkelse. Vores hyggelige ”bahbu-bahubu” og ”la-la” udvisker lyden af den ellers evindelige hulken i rummet.

For helvede. Jeg lader min påvirkede krop, glide i baggrunden. Jeg vender et blad.

Jeg bliver måske ikke den smarte pige, som stormer gennem uddannelsessystemet. Jeg bliver heller ikke hende, der får sine drømmes mand. Ham, som skulle lade sine fingre glide ind i mine. Ham som skulle støtte mig og bekræfte mig både på den ene og den anden måde. Det bliver ikke mig. Og det er okay. For jeg blev født som ingen. Jeg har levet som ingen. Jeg vil dø som ingen. Ligesom alle andre. Jeg kan kigge mig selv i øjnene og vide, at jeg kan være stolt. Mit livstog stopper måske her. Det har været en turbulent tur med en masse uforudsigelige skift. Jeg er blevet slynget rundt i sædet, jeg har et par gange været tæt på at rive billetten i stykker.

Men uanset hvor lang turen har været. Så lader jeg altid det seje sejre. Nu er min destination nået. Jeg fornemmer neonets omrids. Nu gælder det, som transporten var til for. Nu skal jeg ud og opleve verden på samme måde som andre. Jeg er ikke længere lænket til gulvet. Jeg skal op i højere luftlag.

Hvor jeg kan svæve væk. Og lade mit sind danse en let vals om mit fantastiske liv, som vil herske i mine endeløse drømme.